

κείμενο | γιώργος παπανικολάου */* **φωτογραφίες**
| λευτέρης τσινάρης */* **επιμέλεια** | ιάκωβος
καγκελίδης

Στο Βίος, στην Αθήνα, από 2 Μαΐου και για λίγες παραστάσεις, ξεκινά «Το Βουνό». Ένα διήγημα που έγραψε ο Γιώργος Κατσής, ηθοποιός και σκηνοθέτης, που μετά το «Λεόντιος και Λένα» που παρουσίασε στο θέατρο ΣΦΕΝΔΟΝΗ, θα σκηνοθετήσει τον Κωνσταντίνο Πλεμμένο, τη Κατερίνα Ζησούδη και τον Χρόνη Barbarian. Το έργο βασίζεται σε μια αληθινή ιστορία της Dyatlov Case και θα παίζεται Πέμπτη έως Κυριακή, για ένα μοναχά μήνα.

Στο θέατρο T της Θεσσαλονίκης, παρουσιάζονται για τελευταία εβδομάδα οι «Ψευδαισθήσεις» του Βιριπάγεφ σε σκηνοθεσία Γιάννη Παρασκευόπουλου, ενώ τρέχουν με εντατικούς ρυθμούς οι πρόβες της «Φόνισσας» του Παπαδιαμάντη σε σκηνοθεσία Πάνου Δεληνικόπουλου, που θα ανέβει στις 4 Μαΐου, υπενθυμίζοντας την- καθιερωμένα πλέον- ετήσια παρουσία της Πειραματικής Σκηνης της «Τέχνης» στη Θεσσαλονίκη.

Στο θέατρο T, από 8 έως και 11 Ιούνη, για τέσσερις νύχτες έρχεται από Αθήνα «Ο Εραστής» του Πίντερ. Σε σκηνοθεσία Λένας Φιλίπποβα, με τη Χρύσα Κοτταράκου και τον Κωνσταντίνο Παράση, στους ρόλους του «Ρίτσαρντ» και της «Σάρα».

...και ποιος σου είπε ότι δεν βάζει φωτιά το θέατρο;

«Μάθε να γράφεις, μάθε να διαβάζεις, μάθε να μετράς, μάθε να μιλάς». «Πυρκαγιές». Η παράσταση με την ακριβομελετημένη σκηνοθεσία της Ιούς Βουλιγαράκη, καταχωρείται στα μεγάλα συν της φετινής χρονιάς. Με σύσσωμο ένα δυνατό επιτελείο ηθοποιών του Κ.Θ.Β.Ε, σε μια σπάνια πολυπληθή συνάντηση. Θέατρο θεατρένιο. Να το ζεις, να βυθίζεσαι μέσα του, και να απολαμβάνεις. Ένα δίωρο «ταξίδι» αισθήσεων που δεν ξεχνάς. «Πάρε τη νιότη σου και κάθε πιθανότητα ευτυχίας» και δες, στο Βασιλικό Θέατρο, το «δέντρο» της ζωής του ανθρώπου που μάταια θέλει να «πετάξει», λίγο πριν «καεί».

.. και ποιος σου είπε ότι δεν υπάρχει η πρόταση για αυτή την εβδομάδα;

«Είμαι ένα κορμί χαμένο, ένας άσωτος υιός. Απ' το σπίτι μου φευγάτος κι από το τόπο μου, μακριά. Στο γκρεμό κατρακυλάω, κάθε μέρα πιο βαθιά». Επιστρέφει στη ρίζα της, τη Θεσσαλονίκη. Στα χαμαιτυπεία των νιάτων μας. Και ξαναφέρνει την πολυπόθητη συνεργασία Φιλαρέτης Κομνηνού και Γιώργου Παπαγεωργίου. Η Φιλαρέτη σκηνοθετείται από το γιο της. Και βουτάει στα βαθιά νερά του θεάτρου, όπως πρέπει να γίνεται το 2019, και σου δίνει η Κομνηνού, φόρα παρτίδα στα μούτρα, το πως πρέπει να παράγεις θέατρο, τώρα πια. Ψυχή και αίσθημα. Μαζί, ο Μιχάλης Οικονόμου και ο Γιώργος Χριστοδούλου, στην καλύτερη ερμηνευτική τους στιγμή. Για τον Μιχάλη, το ελληνικό θέατρο γνωρίζει πόσο άξιος και πολύπλευρος ηθοποιός είναι. Για τον Χριστοδούλου, από εδώ και πέρα, μόνο υπέροχες ερμηνείες μπορώ να περιμένω από εκείνον-σαν αυτή τη σπουδαία που δίνει εδώ. Και ο Γιώργος. Ο Γιώργος Παπαγεωργίου που καταχωρείται ως ο πιο ιντριγκαδόρικός σκηνοθέτης της ελληνικής σκηνής, στο «από εδώ και πέρα». «Και εκείνος ο Αρίστος...που λες Αρίστος, γλυκόπιτος. Έβαζα το χέρι μου μέσα στο χέρι του, ζεσταινόταν η ψυχή μου κι έχυνα»...ΠΣΚ στο θέατρο ΑΘΗΝΑΙΟΝ. Δες.

Τελειώνοντας, ρώτησα τον Αλέξανδρο Αντωνόπουλο, για τη σεζόν που ολοκληρώνεται, πόσο κουράστηκε, πώς ήταν να παίζει με νεότερους ηθοποιούς, τι τον στεναχωρεί και τί είναι για αυτόν το θέατρο. Και εκείνος απάντησε...

«Έζησα μια χρονιά γεμάτη από θέατρο και τηλεόραση. Ήταν εξοντωτική χρονιά, για μένα. Ας είμαι ειλικρινής. Τα χρήματα είναι απαραίτητα. Η κρίση με έχει χτυπήσει, όπως και όλο το κόσμο, αλλά μου άρεσαν πολύ και οι ρόλοι που έκανα. Παίζω πλέον τον «παππού». Το έκανα και πέρυσι στο θέατρο ΗΒΗ. Είχα κλείσει να είμαι στο θέατρο ΒΕΜΠΟ, στους «Μακρυκωσταίους και Κοντογιώργηδες», το φαντάστηκα ότι θα μου πέσει βαρύ, αλλά «με σταύρωσε» ο Αλέξανδρος Πανταζούδης να είμαι στην «Επιστροφή» και το έκανα-απλά ζήτησα να περιοριστούν οι μέρες γυρισμάτων μου, γιατί δεν αντέχω. Ενώ είμαι παππούς στην ηλικία, το θυμάμαι μόνο σαν κοιτάξω τον καθρέπτη. Παίζω με νεότερους ηθοποιούς στο σήριαλ, όπως ο Μιχάλης Συριόπουλος, ο Αλέξανδρος Δαβιλάς, ο Βίκτωρας Πέτσας, η Χρύσα Μιχαλοπούλου και μου δίνουν και μένα μια ζωντάνια. Άσε που τους έχω ζητήσει να μου μιλάνε στον ενικό. Και ταυτόχρονα με σέβονται. Όλο αυτό μου δίνει χαρά, μου δίνει «φωτιά» και εξανεμίζεται η κούραση. Φέτος, και στο θέατρο ΒΕΜΠΟ, πήρα την αποδοχή. Πάντα με απασχολεί η αποδοχή του κόσμου. Έχω θέσφατο για τον εαυτό μου, ότι «ο ηθοποιός πρέπει να αμφισβητεί τον εαυτό του». Δεν θέλω να ρουτινιάζω. Ούτε να επαναπαύομαι. Κάθε μέρα προσπαθώ να έχω μια «πρώτη» επαφή με το κοινό, σε μια επανάληψη παράστασης-αυτή είναι η μαγεία του θεάτρου.

Η αδρεναλίνη είναι φουλ. Έχω καθιερώσει εδώ και πολλά χρόνια, ότι ανάμεσα σε γύρισμα και παράσταση, οπωσδήποτε θα γυρίσω σπίτι μου να ξεκουραστώ. Έστω ένα τέταρτο, αλλά θα το κάνω. Πέφτω στο κρεβάτι κανονικά, βάζω ξυπνητήρι λες και είναι...βραδινός ύπνος, το οποίο κάνω ότι δεν το ακούω, αλλά ένα τέταρτο-το λιγότερο- κοιμάμαι. Αυτό με ανανεώνει πλήρως και πάω στο θέατρο, δίχως να «θυμάμαι» το υπόλοιπο της μέρας. Αυτή η

δουλειά με τρελαίνει, κι ας είμαι 47 χρόνια στο θέατρο. Όσα χρόνια και να είμαι στη δουλειά, δεν βαρέθηκα ποτέ. Είναι και κάτι απογεύματα στο σπίτι που θα πω «ω, ρε γαμώτο, να μην είχα να πάω τώρα στο θέατρο», μα σαν πάω κι ανοίξει η αυλαία, το ξεχνάω.

Ποτέ δεν βγήκα «βαρεμένος» στη σκηνή. Βέβαια, το θέατρο σου ζητά να παίξεις και σε αντίξοες συνθήκες. Έχω παίξει με σαράντα πυρετό-βέβαια θα ήταν μια κακή παράσταση, όπως και έθαψα μάνα και πατέρα, και το βράδυ πήγα στο θέατρο, να κάνω τη δουλειά μου. Είναι σκληρή δουλειά το θέατρο και αν δεν την αγαπάς πολύ, καλύτερα να μην την κάνεις. Πρώτη φορά που δούλεψα με Ρέππα-Παπαθανασίου ήταν το 1992-93 σε μια διασκευή στο «Σαχάρα Πάρτυ» στο θέατρο Καρέζη. Από το 1996 και μετά, με διακοπές συνεργαζόμαστε. Δεν παίζω συνέχεια στα έργα τους. Στον Μιχάλη και τον Θανάση εκτιμώ ότι είναι οι πιο καθαροί, έντιμοι και ταλαντούχοι άνθρωποι που γνωρίζω στο θέατρο. Όλα τα «οι πιο» δικά τους. Είναι χαρά να δουλεύεις μαζί τους και γίνεται σοβαρή δουλειά-πλάκα δεν κάνουμε!

Στο θέατρο έκανα όλα όσα ήθελα. Βέβαια, με ρώτησαν «γιατί δεν παίξατε στην Επίδαυρο;», κι η απάντηση είναι «γιατί δεν με φώναξαν». Το ίδιο συνέβαινε και πριν την «Επιστροφή». «Μα γιατί κύριε Αντωνόπουλε, δεν κάνετε τηλεόραση να σας βλέπουμε;». Μα αν δεν με καλέσουν, θα πάω να παίξω με το ζόρι; Έχουμε υπερπληθώρα παραστάσεων. Δεν γίνεται να έχουμε περισσότερα ανεβάσματα έργων από το Λονδίνο. Πολλά Δευτερότριτα, πολλοί μονόλογοι, ηθοποιοί που δεν πληρώνονται κάνοντας «μικρούς» θιάσους...με στεναχωρούν αυτά. Από αυτή τη δουλειά, θέλω να πληρώνομαι. Βγάζω τα προς το ζην. Δεν είναι χόμπι, είναι σοβαρό επάγγελμα. Να κάνω σκόντο; Βεβαίως, αλλά όχι να χάσω την οικονομική μου αξιοπρέπεια»...

Related posts:
